

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

ANY IV. N.º 116

11 FEBRER 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

LA HUMANITAT A VISTA D'OCELL

Això, que sembla un joc de canalla, podria molt ben aplicar-se a tota la humanitat que per Carnestoltes es diverteix, és a dir, fa el ximple; i perdonin l'expressió. (Adaptació d'un gravat d'època).

2. - EL BORINOT.

CARNESTOLTES

Hom no sent pas fretura de seguir els temps en la forma remarcada en els calendaris. No pot, però, sostroure's del tot de la influència de les principals. Ací tenim, v. g., la tongada dels Carnestoltes que ens fa revenir a la boca tots els mals gustos i sentors d'una actualitat decrepita, estantissa i horrible.

Serà degut perquè es fan Carnestoltes tot l'any? Rostres pintats, gent amb abillamenta exòtica, disfresses ridícules que de veure-les fan venir escarafalls, homes tivats i vanitosos, com si fossin quelcom de bo. I, dels seus actes? Val més girar full.

Què no podria dir del senyor Tal o de la senyora Qual, que es presenten com les persones serioses, quan és ell un baliga-balaga i ella una fleumassa de dalt a baix? Què no podria dir-se dels jovencells elegants "dernier cri", que porten el volant, juguen al tennis, passegen a cavall i no saben de llegir? D'aquelles senyoretes abonades a "Chez Pacquin" i al Liceu amb comptes endarrerits que fan parlar a tothom, què voleu dir-ne?

Un capítol dels més nodrits s'emplenaria de les coses i cosetes que fan creure que les Carnestoltes comencen el primer de gener fins al 31 de desembre.

La gent de bona fe les ha donades per dedicar uns dies determinats al platxeri i disbauxa i a fer broma, com es sol dir. Hom es cansa de contemplar les grolleries d'andamis, paraules i abillament. El més de dordre, però, i contra aital salvatjada s'hauria de posar mà ferma, és el martiri incruent a què es sotmeten els infants transformant-los en "monades", és clar, als ulls de les mamàs i tietes respectives, aquelles qui es passen l'any amanyagant fox i mixetes.

De no haver-hi tants marits Carnestoltes, molts d'infants s'estalvia-

rien les tortures d'aquests dies. Molts afalacs, extemporàniament i profusa, adreçats a les del sexe dèbil han fomentat certes extralimitacions que donaran a discórrer quan ja no s'hi serà a temps.

Tot es fa per broma—com si per broma no els casessin—passant els dies, i àdhuc els anys, ataconant-se de valent els uns mentre els altres sols s'atipen de fàstic. Ja empudeguen tantes de Carnestoltes i, si ho teníem a mà, d'un cop de ploma els hauríem esbandit del calendari per evitar el sarcasme, la incultura i tot allò que en Xènius sap dir tan ensucradament per conèixer mestrívolament les Carnestoltes.

FLENDI

ANACREÓNTICA

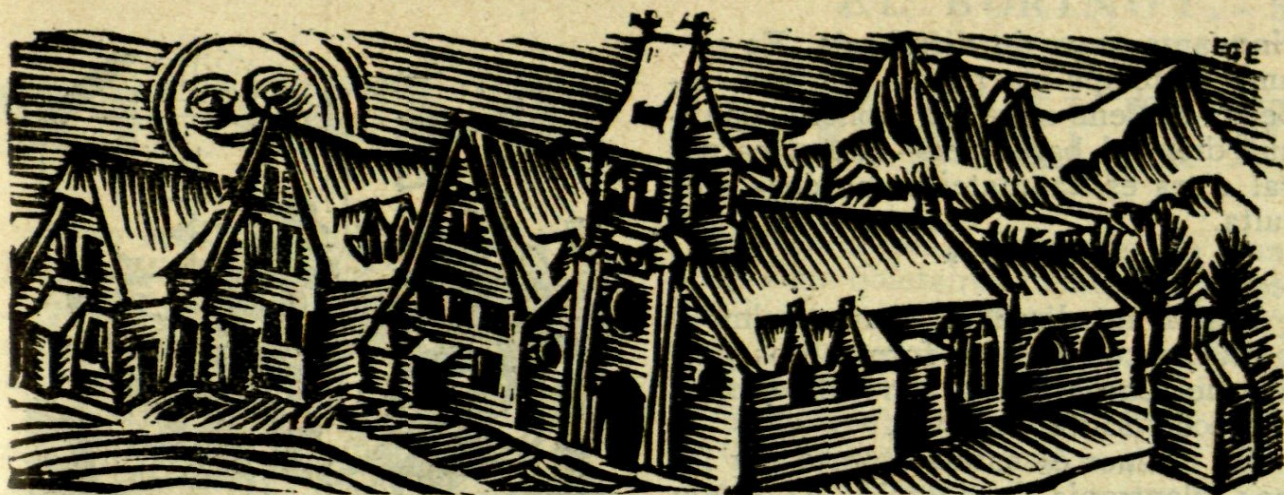
Per beure bé, assegut en l'herba blana,
vull que el llorer em faci de cabana,
i vull que Amor amb un ropatge fi,
de cànem o de fil blanc com la neu,
es plegui a la cintura el vestit lleu
i bo i mig nu m'aboqui un raig de vi.

Ai las, la vida incerta que té un hom
s'escola així, de dia en dia, com
vora la mar l'onada que es desfà;
i un cop ens ha arribat l'hora funesta
en el taüt sols de nosaltres resta
un grapat d'ossos per omplir el fossar.

No vull (per bé que fer-ho s'acostumi)
que amb res d'incens la tomba se'm perfumi
ni que em vessin olors damunt el cos;
ara, entre tant que sóc home vivent,
tinc goig a perfumar-me llargament
i a coronar-me amb les més belles flors.

Vés a cercar l'amada, Coridon,
ans la mort fosca no em llevi del món
i no em trameti a les nits eternals.
Vés: amb l'amada vull jaquir la pena,
ací sota el llorè, amb la copa plena
de ma quimera i mos enuigs mortals.

L. BERTRAN i PIJÓ, ad:
i Hemeroteca General

C A R N A V A L

La gent de l'anterior generació, aquells qui avui constitueixen la cohort dels "pares graves" de Barcelona, que tenen si fa no fa, el cap blanc com un ametller florit (siguem poètics!), diuen que el Carnaval d'avui és una desferra de cartró. Diuen que "l'enterro de carnestoltes" avui ja es fa abans de Carnaval, perquè tot el Carnaval no sembla més que el següent d'un enterrament, d'un enterrament de pallasso trist i grotesc: l'enterrament del bon humor.

* * *

El Carnaval d'antany—diuen—allò era Carnaval, allò era broma, gresca i gatzara, divertiment pel pare i per la mare. D'ençà que Barcelona s'anomena "gran ciutat", d'ençà que hom vol fer alegria contínua a base de tants de cabarets i de barraques d'amor, amb fums de cosmopolitisme, el Carnaval és una "púrria". Qui es recordi del "Niu guerrer", de l'Embut, de la Societat del Born... que no digui, que el d'avui no compon res!

* * *

Heus ací la crida que feia una de les més famoses entitats de cinquanta anys enrera:

"Societat del Born.—Tenintne que menester 1.000 hatxas de cera enteras pera las grans cabalgatas que verificarà aquesta societat en Barcelona y Madrit en la próxima temporada de Carnestoltas, se treu a pública subasta la seva adquisició y admetenne proposicions en la Riera de San Juan, núm. 9, pis primer, fins lo dia 2 de febrer, en cual dia y a las deu del matí, se adjudicaràn al que millors proposicions presenti, entenentse que deu encargarse dels refusos.

"Segueix auberta la suscripció fins lo dia 31 del corrent en lo indicat punt a totas horas; allí mateix se donaran quants detalls se sollicitin.

"Barcelona, 26 de jener de 1876.—Lo secretari, Jaume Mas y Roig."

(Allocució de l'època, de la qual es serva l'ortografia tal qual).

* * *

—Ho veieu, aleshores? Allò eren festes! Fins a Madrid i tot arribaven—diuen els "pares graves" de la generació anterior.

—Bé: no us escarraceu—respon un barbamec dels d'ara.—Aleshores un carnaval català anà a Madrid, oi? Ara a Madrid hi ha hagut l'exposició d'art català. De l'una cosa a l'altra van

4. - EL BORINOT.

cinquanta anys de diferència. Es que amb el temps els gustos canvien, sabeu? No em negareu, doncs,—continua dient el barbamec—que el carnaval d'ara és, tanmateix, una cosa més culta.

* * *

Ensenyant l'orella. Transcrivim:

"A Barcelona s'ha format dos partits de Carnestoltes: un del Born i l'altre de Santa Catarina.

"El primer és català i porta per lema: filantropia i diversió. El segon és castellà i porta en la seva bandera: "Caridad y diversión".

"Lo Xanguet", que és català fins al moll dels ossos, no pot lligar amb el de Santa Catarina, que si bé sembla que, com a més modern, hauria d'haver cridat més l'atenció pública, amb tot, és molt general la veu dels barcelonins que diu: roda el món i torna al Born".

(Transcrit de "Lo Xanguet" per a l'any 1872).

A. Z.

Disfresses que l'infracrit aconsella als seus amics i coneguts per al Carnaval

Si no em destorba ningú
Dels a qui el cas interessa
Jo els donaré una disfressa
Ben pròpia per cada u.

Aquell que amb dalê amorós
Per rondar a la xicota
Gasta molts talons de bota...
Ja té la disfressa:—D'ós.

El qui, sens tros de sabata,
Sent ric, i, perquè és avar,

Representació d'una escena al vol del castis «fandango», on hom beu i tira piropos. (Gravat d'època i... d'actualitat).

Va vestit estrany i rar...
Ja té el vestit:—DE RATA.

El qui arrastra un tren fastuós
I per qualsevol registre
Arriba a duc o ministre...
Ja té el vestit:—DE PEIX GROS.

El qui té per llei i ús
Fixar-se en altes i baixes
I s'embolica amb les caixes
Ja té disfressa:—DE LLUÇ.

El qui no vol ni de franc
Anà en carril ni fer bulla
I és neo i dû cucurulla
Ja té el vestit:—DE CRANC.

I si així convé a n'algú
Dels a qui el cas interessa,
Vegin si és una disfressa
Ben pròpia per cada u.

SERAFÍ PITARRA

(Transcrit de "Lo Xanguet", per a l'any 1870).

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

MENJAR I BEURE

...i no fer res. Aquest seria el gran, el magnífic, l'espantós Carnaval. La nostra gent—com la gent de tot arreu: no ens fem il·lusions!—ho entén així.

El Carnaval es comença i s'acaba amb el culte de l'estómac. Comença amb el dijous gras (dijous blanc, com si diguéssim) i acaba amb "l'enterro de la sardina". I, qui més qui menys, tothom hi toca. Ahir ho feien a la muntanya pelada i als hortets de Montjuïc, avui van al trenca-onades, i a les Planes (quan la muntanya pelada ha passat a la història, i el Montjuïc ha passat a l'elèctrica).

Hi toquen els modestos obrers, els senzills menestrals, els burgesos folrats de bitllets o de lletres... mullades, i la "high life", la "crème" i l'"alta societat" que va al Liceu o al Coliseu a ensenyar la carneta, per demostrar que de menjar no en manca, gràcies a Déu.

Hi toca tothom, qui a la fresca, qui amb més parsimònia; qui damunt la mare terra, qui damunt les estovalles brodades; qui xerricant, qui brindant... Hi tocaven ahir els de la colla de l'arròs" com avui hi toquen els de la "penya All-i-oli"; hi toca la

A divertir se (II)

"nova colla dels Trempats de Sant Medí i els boletaires reunits" pitarriscos i alegrets, i hi toca el "Rotary Club", emmidonats, severs, opulents, intelligents, internacionals..., hi toca (o hi tocava) la Lliga, i hi toca el P. U. P. (que avui com avui va menjant).

Suara mateix, la França acaba de celebrar el centenari del "príncep" de la menja i la bevenda, Brillat-Savarin (mort el dia 2 de febrer de l'any 1826).

Ah, no! menjar i beure no és pas cosa de barrilaires tot simplement. I àdhuc direm que no és cosa de Carnaval, no. No són bromes, l'afer és molt seriós i greu... com l'àpat o els àpats que hom fa a l'esquena del difunt de la casa.

I encara el menjar i beure té les seves grans normes, les seves regles transcendents.

Són de Brillat-Savarin, commemorat solemniament per la França, els següents aforismes, "concebuts per a servir de pròleg i base a la ciència":

"L'Univers no existeix més que per la vida, i tot el que viu es nodreix".

"Els animals s'alimenten, l'home menja; només l'home intelligent sap menjar."

"El destí de les nacions depèn de la manera com es nodreixen."

"Digues-me el que menges i et diré el que ets."

"La taula és l'únic lloc on ningú no s'enfastija mai a primera hora".

"El descobriment d'un menjar fa més per la felicitat dels homes que no el descobriment d'un astre."

"Els qui s'indigesten o s'embriegen no saben ni beure ni menjar."

"L'ordre de les menges és de les més substancioses a les més lleugeres."

6. - EL BORINOT.

"L'ordre de les bevendes és de les més fluïxes a les més fortes i obroses."

"Pretendre que no cal canviar de vins és una heretgia; la llengua es satura, i després de la terça copa, el vi millor no produeix més que una sensació obtusa."

"Uns postres sense formatge és una dona bonica a qui manca un ull".

"Un hom esdevé cuiner, però saber rostir ve de naixença."

"La qualitat més indispensable d'un cuiner és l'exactitud; ha d'ésser també la del convidat."

"Qui convida els seus amics i no dona un cop de mà, personalment, al menjar que se'ls prepara, no és digne de tenir amics."

"La senyora de la casa ha d'assegurar-se sempre que el cafè és excel·lent; el senyor, que els licors són de primera."

"Convidar algú vol dir encarregar-se de la seva felicitat durant tot el temps que és a casa nostra."

PER QUÈ NO?

La terra l'aigua es va bevent;

en beu la rel de l'arbre, avar;

la mar estesa es beu el vent;

i el sol es beu l'estesa mar;

el sol és begut per la lluna...

tot beu, mirem per on vulguem.

Seguint aquesta llei comuna,

¿per què nosaltres no beurem?

(Mot. de Ronsard, pres d'Anacreó).

VOLVES

Trobem, com a nota curiosa, que en el Carnaval d'ara fa cinquanta anys va ésser singularment assenyalada una disfressa que va presentar-se a base d'un vestit fet tot de mirallets de butxaca. L'efecte que feia la disfressa en tocar-li el sol era sorprenent, i no es podia mirar de tanta llum.

Enguany també n'hi ha alguna que no es pot mirar... de fàstic.

* * *

N'hi ha que per Carnaval s'embriaguen.

N'hi ha que s'embriaguen tot l'any... pagant els altres.

* * *

La Companyia Nacional de Telèfons continua anunciant les seves millores.

Qui els paga, aquests anuncis?—Nosaltres.

I on són les millores?—Als anuncis, i... als diaris.

* * *

El Real Círculo Artístico anuncia grandes bailes de Carnaval.

La figura que mostren els cartells és un negre.

Som un país de negres... i de negres. L'autor del cartell sap de què va.

PETIT I PATAUD.

soldat que aquell que sap que ha de cometre una injustícia vençant. I l'exèrcit del Rei Orgull, per tal de no fer una injustícia es resignava a perdre.

De desfeta en desfeta, aviat el Rei Orgull es veié reduït a defensar, i amb pocs armats, l'entrada de la famosa cúpula.

I mentrestant els talps

furga que furga, que furgaràs;
grata que grata, que grataràs,

acabaven de minar tot el terreny de sota.

Era cap-al-tard. El talp, aquell que Flaminda havia salvat de la serp, no va poder aleshores resistir més la temptació. Rabent, enfilà una sèrie de galeries fins a desembocar a la cova, on la princesa era a punt de prendre el son, ignorant de tot.

—Princesa!—digué el talp feliç.—Us vull revelar un secret: us he venjada. El Rei Orgull va a pagar els seus torts. Un moment i serà aixafat sota la gran cúpula en orris.

Oïnt això, Flaminda es llençà en fora tot fent un xiscle, i, no sabríeu com, es plantà al mig de la baralla. Al seu pas, els guerrers romanien immòbils de meravella, amb les armes en l'aire suspeses, en les actituds més estranyes.

La donzella travessà esquadra darrera esquadra i en un no-res va ésser a la porta. El Rei Orgull, veient-la, va deixar caure en terra l'espasa i baixà el cap, confós. La princesa, sense dir-li ni paraula, amb una estrebada el tragué en fora amb ella. I en aquell precís moment, la immensa cúpula bum!... queia amb un estrèpit terrible. Però el Rei Orgull, tret en fora per la princesa restava sau.

—Orgull—digué aleshores Flaminda—: vet ací la meva mà. Seré la teva esposa. Res no resta de la teva puixança. Però la providència humiliant-he t'ha fet ésser més gran. No resta res de la teva gran cúpula; però la providència fent-la trossos t'ha permès de mirar més amunt.

Tots van girar els ulls endalt, que pleret a pleret es brodava d'estels i mai la volta del cel va aparèixer gran i bella com aquell vespre.

Fins i tot el talp provà de mirar amunt; sinó que, pobra bestiola de talp que no hi veu, no reeixí a llucar-hi res.

Ad. d'ANTONIO RUBINO

LA PRINCESA DE FUSTA

Quan li varen fer saber que la princesa acabada de néixer (després de tant i tant esperar-la) era de fusta, comteu quina sorpresa més desagradable no tindria el Rei!

—Però com! I és possible una cosa així?—preguntà el Rei que es creia que somniava. Jo bé sóc de carn i ossos, com també la reina... doncs com és!

—Què voleu fer-hi, Majestat. La Naturalesa també té els seus capritxos i nosaltres els hem de suportar, mentre ella no els suportaria de nosaltres. De tota manera, no us desespereu, Majestat; tal vegada això que ara us sembla

un desastre, podrà no semblar-vos-ho el dia de demà. Feu el cor fort... aneu a saber...

Però ja podien, ja, dir-li bones paraules, el Rei era despatientat.

Aleshores l'infeliç monarca pensà de recórrer a l'ajut de la ciència. Però ni metges, ni alquimistes no pogueren canviar la naturalesa de la princesa que malgrat tots els remeis romania sempre de fusta.

La Reina, com a mare que n'era, no veia res d'estrany o de mal a ésser de fusta la seva filla.

—Què importa?—deia—jo l'he duta al món: és filla meva i no hi haurà res capaç de fer minvar la meva estimació vers ella. Per mi és com si fos de carn i ossos. Més aviat...

Aquest "més aviat", que deia amb un sospir, significava: més aviat, precisament per la seva desgràcia, he d'estimar-me-la més.

Mentrestant la princesa creixia sana i forta sense donar-se compte de res. Què en sabia ella!

La vida es descabdellava al palau segons els horaris i reglaments establerts, i ella no tenia de fer més sinó obeir contínuament a allò que li deien i d'aquesta manera tot per ella anava com una seda.

Demés, tenia tanta de gent al seu voltant sempre a punt per servir-la; disposar d'ella!

—Alceu's, princesa, si us plau!

I la princesa s'alçava.

—Aneu a donar el bon dia als vostres pares, si us plau!

Anava a donar el bon dia als seus pares.

—Esmorzeu, si us plau!

Esmorzava.

—Estudieu una mica de música, si us plau!

Estudiava una mica de música.

—Aneu a fer un tomb pel jardí, si us plau!

Anava a fer un tomb pel jardí: plim, plam, plim, plam, i s'entornava.

—Deixeu's rentar les mans, si us plau!

Es deixava rentar les mans.

—Veniu a dinar, si us plau!

I la princesa anava a dinar, movent-se i menjant segons les indicacions i els gustos dels qui eren a taula: reia, si els altres reien; i mai no es trobava en contradicció amb ningú, perquè repetia el que els altres deien, donant sempre raó a tots. Era, en una paraula, allò que es diu un model de capteniment i de perfecció, segons uns; una nina amb màquina, segons uns altres, que eren els demés.

El Rei, per conservar el seu tirat davant dels cortisans, feia veure de no preocupar-se de res. La Reina no se'n preocupava poc ni gens: veia en la seva filla l'exemple de la més perfecta obediència i una flor exquisidament bella.

I verament la princesa era bonica com poques. La seva bonicor atreia al seu volt un gran nombre de galants, amb els quals, però, ella no sabia alternar.

—Princesa, heu de remerciar els qui us fan galanies—una vegada va dir-li una de les dames de servei. I aleshores la princesa no feia sinó prodigar-se en remerciaments cada cop que algú es permetia d'adreçar-li un bell mot, una cortesia.

—Princesa, toqueu com un àngel.

A LA SOLEDAT

Puix, soledat apacible
Estic fet un rossinyol
Em regositjo en tos braços,
Et vull cantar mil amors.

Escapat de l'oradura
En ton sagrat fent-me fort,
Em ric del que abans plorava
I em burlo de tot el món.

Jesús! que bellaqueries
He deixat i que borbolls,
Que laberintes de Creta
Que pesades confusions!

Engalanat com un pavo
Dava més voltes que un torn,
Traient-me los ulls de quici
Mirant reixes i balcons.

Per una nimfa d'aigüera
I sos fingits arrebolis,
Era màrtir del diable
I de ma vida la mort.

Anava per sa conquesta
Diligent i cuidadós
Com si fos la terra santa
I jo Guifre de Bouillon.

I après d'haver ben remat
En la galera d'amor,
Trobava més grans cuidados
Poca honra i molt dolor.

Embarassant-me amb nous llaços
Entrava en mil pretensions
D'oficis, càrrecs honrosos,
I ésser privat de senyors.

Podeu creure que vivia
Fet un butxí de mon cos;
Queixava'm de ma ventura
De mes males eleccions.

Veia patents mil agravis
Amb mon enteniment poc;
Que ja los càrrecs es donen
A pes de molt gran tresor.

Comencí a seguir la usança,
I a un home poderós

Procurí de arrimar-me,
Com sol fer la parra a l'om.

Deia-li que eren grandeses
Sos desatinos i jocs;
I ses majors tonteries
Agudíssimes raons.

El blanc deia que era negre,
I feia transformacions
Més que té Ovidi inventades
Mogut de pura ambició.

Confesso que de gentil
Ocupava un honrat lloc,
Perquè adorava l'estàtua
De Nabucodonosor.

Esperances mal complides
Pagaren serveis tan bons,
Alimentant-me de l'aire
Com si fos canaleó.

Oh! bé n'haja qui et parí,
Soledat ditxosa en tot;
Defensa no coneguda,
Segur i regalat port.

Fortalesa inexpugnable
Contra les persecucions;
Blanc a on tiren els savis,
I a fe que t'encerten pocs.

Confesso que t'encertí,
Que és venturosa ma sort,
I que descanso amb bonança
De les borrasques del món.

Quan l'aurora blanca ilustra
El cel amb son blanc i roig,
I les tenebres desterra
El pur i matiner sol,

Entren els raigs per les portes
I amb el resplendent color
Em fan llum perquè em vesteixi
Deixant els calents llençols.

La desvetilada oreneta
Amb repetides cançons
Em canta sense cansar-se
De Tereus el cas atroç.

4. Poesies del Rector de Valfogona

La pintada carderola
Puix té llengua, conta tot
El que dibuixa sens ella
En el brodat mocador.

La calandria xerradora
Regositja el dia nou,
La cogullada amb montera
El festeja amb cants i vols.

La perdiueta escotxeja,
I el francolí saborós
Em diu que culli peretes
Tancant ulls i obrint el coll.

La poc logrera guatlleta
Vuit per vuit baratar vol,
I la tortoreta vídua
Plora els seus passats amors.

Canta lo passarell pardo
I lo groguet verderol,
I lo cruixidell feréstec
Va disparat com un tro.

Amb tal música em vesteixo
I encontinent veig les flors
Platejades de l'aljófar
Que causa aurora amb son plor.

Considero l'abelleta
Que va xuclant les millors
Per a donar-me quan vulga
La mel, cera i panal dolç.

Prenc exemple en la formiga
I alabant sa prevenció
Miro per mes grangeries
Que és de savis consell bo.

Caço després, a vegades,
Amb vesc els simples moixons;
Les perdius amb gos de mostra,
I amb perdiu el perdigot.

Amb llaços i amb escopeta
Els grassets i bobets tords
Que cantant entre les vinyes
Em van avisant on són.

Per les mates i garrigues
El conillet saltador,
La llebre en son llit de grama
Tan tímida com veloc.

Quan eixes coses em cansen,
En el mig de la calor,
M'assento davall un arbre
Que em serveix de girasol.

Vaig-me'n, a la tarda, a voltes,
Al fèrtil riu caudalós
A pescar amb canya, ploma,
Filat, cordes i bertrols.

Pesco barbs que semblen plata,
L'un és xic, l'altre més gros,
La truita llisa i pintada,
La madrilla plena d'ous.

I amb sos forats la llamprea,
Sense espina i sense os;
Les anguiles que s'esmunyen
Com solen les ocasions.

Torno-me'n al vespre a casa,
On sopo sense avalot,
A l'istiu al ras i fresca,
A l'hivern propet del foc.

Vaig-me'n al llit quan m'agrada,
I al cant dels grills saltadors
Dóna el contrapunt bonic
L'enamorat rossinyol.

Amb la llanesa senzilla
Passo la nit sens remor,
I l'assossegat silenci
Em guarda la dolça son.

Oh, que vida regalada!
Oh, que só estat venturós!
Prego Déu que ma desgràcia
No em tregui mai d'aquest lloc.

No em persuadeixin els nats
Amb sofístiques raons
Que representi altra volta
En la comèdia del món.

Ja acabí mon personatge;
I puix despullat em trob,
Ixi a fer el ximple un altre
Que a fe que jo l'he fet prou.

La més alta saviesa
Aprenc en ton faristol,
Soledat, puix ja tot t'hi
M'ofereix cel, terra i sol.

Del balconet estant

Al capdavall el pas de la Berta Singerman per Barcelona ha deixat més rastre que no es creien alguns. I no és, precisament, un rastre literari. Ja ho havíem assenyalat en alguna nota anterior, i avui n'havem de recollir una altra, que hom tracta d'endossar a Josep M.ª de Sagarra.

Diuen alguns que tant de fer voleiar palmes i elogis al volt de Berta Singerman és un fet lamentable de provincianisme... i mentrestant d'altres veus (i sortides potser dels mateixos qui blasmen aquest pretès provincianisme) s'entretenen a fer circular versions que tot tractant de morfir aqueix o aquell individu donen lloc a un potipoti província i malolent.

Fou atribuïda certa frase... malolent a En Sagarra, i algun periòdic d'"escàndol" se'n féu ressò, fins al punt que l'autor de "Dijous Sant" es veié contret a rectificar.

Amb l'afany de broma i d'ironia (?), tot plegat ens sembla que se'n fa un gra massa. Creiem que no val a encolomar a sigui qui sigui una frase de "mal gust", i menys quan fins i tot pot contribuir a la formació d'un concepte no pas enaltidor per nosaltres.

* * *

Eren dos individus (els noms dels quals no revelarem) que sortien de l'Ateneu, tot bracejant, semblava que debatien alguna cosa transcendental.

Mig distretament, collírem de llur conversa algunes paraules que tractarem de reproduir amb tota la fidelitat possible i escaient per a un paper com el nostre que no és de la flamarada.

Deia l'un:—Es empipador (aquesta paraula no és ben exacta, sabeu) el

que passa amb aquest Junoy amb les seves conferències, carregat de xim-xim, bombos i platets (tampoc aquesta paraula no és ben bé la mateixa).

Deia l'altre:—Si, noi: aquest país és així!

Deia l'un:—I així s'entabana la gent...

En aquest moment, un terç irrompia al diàleg, i amb paraula més serena i apaivagada, deia:

—Home, no t'ho prenguis d'aquesta manera!

Deia l'un:—Ola, M...(aquí el nom del terç company)... Només has de fixar-te en una cosa, mira Tal i Aquell i l'Altre, que bé valen, i no van amb tantes endergues, sinó que fan la seva discretament.

Deia el terç:—Bé: aquests que tu deies s'estimen més fer pessetes; no estan per bombos ni es preocupen de si els fan o no el buit; quins garneus! no me'n parlis, home, no me'n parlis. (Aquest que havia volgut apaivagar els dos companys, ara era ell qui s'enfutismava).

Deia l'altre, al terç:—Ara veig que t'ho prens tu, a la valenta!

Deia l'un:—Això mateix!... I a veure, per què hi van Tal i Tal i Aquell i l'Altre, a les seves conferències, si després de darrera en diuen penjaments?

Deia el terç:—Potser hi van perquè "els tracti bé"; veuràs aquests que tu dius fan llibres i En Junoy té tribuna a "La Veu".

No sentirem res més.

Ni ganes! Tanmateix per xafarde-ries (qui pel bombo, qui pel "positiu", qui pel que sigui) no cal anar a l'Ateneu... o no cal moure-se'n.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

* * *

12. - EL BORINOT.

DIARIS, PERIODICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC.,

PARICU

Preu 10 cèntims

Reus 12 de Novembre 1921

Any 1 :: NÚMERO 10

Del cor valken sentiments,
del detrás los extremos.
(Toda una comedia del Cicerón de Gorb)

El de «Les Pestigolles» en son darrer nombre publicaven «el retrat» del ex-batlle En Jaume Simó i Bofarull, pero com que del mudat darrer gombre no es pogueren vendre quasi cap exemplar, dolos de tot hom sa sapiguda la persecució de que eren objectes allavors els periòdics de gresca, avui ens complavem en reproduir aqueix retrat com un tribut d'admiraçió i anyorança vers l'ex-batlle, modern de batlles, model de ciutadans, de cavallers; justicier amb quelcom de quixotes.

El seu enemics que també ho son nostres amb un cinisme inhumà bençaren dament d'ell una vil calúnnia obligant-lo a abandonar la nostra ciutat a la que adonava a la que encara, n'estem segurs adora a través del vent!

Nostres voldríem que l'exil d'En Simó fos ben curt per a poguer-lo tornar a dirigir en totes les actuacions i sobre tot com a Un home tot no home.

Agencia Matrimonial

Advertimos a nuestros lectores y lectoras que la cosa va de serio en esta Agencia, que no admitiremos lios, ni pagando. Cada anuncio se cobra, a 10 céntimos palabra, también hay abonos anuales a precios de buena avenencia.

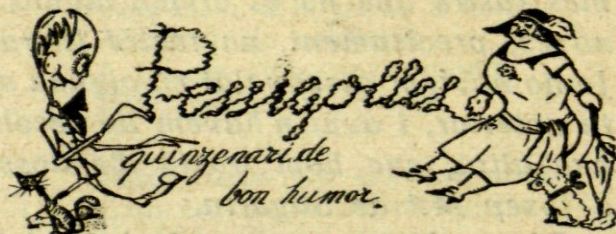
Un terceto agraciado de señoritas a escoger, la una es hermana de la otra, entre los 25 a los cincuenta años, desean casarse como Dios manda, porque... hay de que... tienen dotes de... paises i bec, una casa recien... en la mas «centrica» calle de nuestra ciudad y un negocio que un señor «Esteve» se'n llevaria los dios.

Serán preferidos jóvenes que sepan llevar negocio de media cana. La parte fisica, casi bien no interesa.

Dirigirse, para más detalles, a esta Agencia, solicitando indicación siguiente: «Sardanas III»

Una señorita distinguida, fina culta y vamos, desea casarse como Dios manda. No tiene más que 26 Añiles, sin defecto físico visible.

Conoce los idiomas de Serrallonga y El Vivillo, este en preferencia.

Any 1

Olot, 23 de febrer de 1924

Núm. 1

REDACCIÓ
en les Escaltes del Firal.

Sortirà dues vegades al mes, pero la feixa sera voluntaria.

ADMINISTRACIÓ
en un Banc del Part.

Preu 20 cts.
No's retornen originals

PARAULES DEL PRESIDENT

«Hom perdut el campionat, però que consti, amb el legància.»

Tamany: 28 × 21'50. — Any 1921. —
Impremta Catalònia.

Tamany: 28 × 21'5. — Any 1924. —
Impremta de P. Aubert.

Paricu.—Tamany de 28 × 21'50. Setmanari aparegut a Reus l'any 1921. Consta de 4 pàgines, escrit amb tinta de color, porta ninots. Es d'un tarannà humorístic burlesc "lliure", el seu nom indica la influència sota la qual el degueren idear llurs iniciadors. Es ple de xafardeig local personalíssim. Preu: 10 cèntims el número. Impremta Catalònia, Reus.

Pessigolles.—Tamany de 28 × 21'5. Periòdic aparegut a Olot el dia 23 de febrer de 1924. Quinzenal, satíric i humorístic. Consta de 8 pàgines en paper blanc, amb tinta de colors. Duu cobertes de color. Porta dibuixos de Josep M. Mas de Xexàs. Preu: 20 cèntims un número. Impremta de P. Aubert, c. Nou de Sant Antoni, Olot.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

La lluna riu.—Tamany de 35 × 25.

APAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYS ENÇA

L'ALL

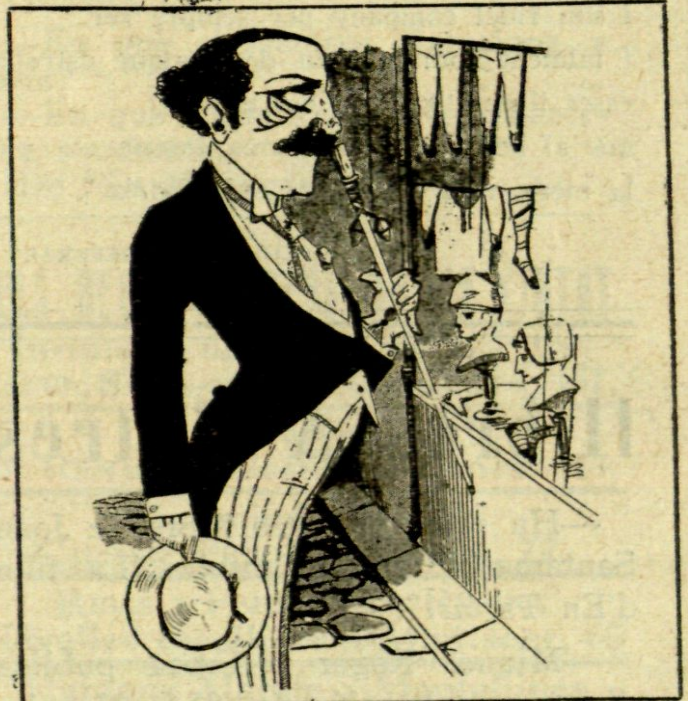
Periòdic defensor dels interessos morals i materials de la comarca

NUM. 2

OLOT I D'AGOST DE 1914

ESTIU I

El preu del **numeri corrent** és posat ben barat perquè esigui a l'alcanc de tots els capitalistes: **10 CTS.** però el del **passat** algunes vegades té una **miqueta més car: 20 CTS.** perquè lo atressat és més antic, i ja se sap que los coses antigues inspiren molt respecte, i per lo tant son més apreciades.

El nostre Max Linder

Tamany: 34 × 22'2. — Any 1914. —
Impremta de P. Aubert.

L'All.—Tamany de 34 × 22'2. Periòdic de gresca aparegut a Olot, el dia 25 de juliol de 1914. Setmanari amb ninots, de 4 pàgines, tirat sobre paper de color torrat. Preu, 10 cèntims l'exemplar. Impremta de P. Aubert, Clivillers, 22, Olot.

DIARI DE BARRILA, DEFENSOR DE LA GRESCA I ÒRGAN DE LA XIRINDLA — SORTIRÀ UN COP CADA VESGABA
SEDEACCO ADMINISTRADO C. DE L'ARQUET, C. S. — Teléfon. A. K. TAM. 1

CIRCUMLOQUI

La rutina del temps, és una bola esfèrica, que ens fa trostollar pels barrancs de la vida, els mortals, no tenim necessitat de traslladar-nos de confins, per a conèixer les rigorositats d'un canvi atmosfèric: la rutina del temps, però, ja s'en cuida de fer-nos sentir la duresa de les regions glacials, i de les selves africanes.

Tots els pobles en la seva història, hi troven, aquella pègma que la recorda l'aflicció d'una xafegor estival que crema, fins les arrels que furguen en les entranyes de la terra, o la rigorositat glacial, que gelà fins l'ànima dels habitants, la duresa de les quals semblaven la ruïna i la pesta.

Els pobles qu'han pogut trencar les amarres estranguladores d'aquests fenòmens ocults, al respirar lliurement el confort d'un aire sa, han creat lloçnes una festa commemorativa.

En època llianyana, quan l'hivern feia la seva despedida. Roma celebrava la festa de Floro, en honor a la primavera; era una festa popular en la qual multituds de pacífics ciutadans carregats de flors, seguien els carrers i places, campant arreu aquells ramells perfumats, manifestant la joia qu'esperimenten els humils, al rebre l'escalaf incandescent d'un raig de sol del virginal amor.

Les festes populars fan experimentar en nostra ànima un esclat de joia, les festes de poble són creades per a familiaritzar a llurs habitants quin contacte és el bàlsam que treu tota l'lega dels encors mesquins que crea l'ambició dels homes, però, al las, que a dintre el paradís d'aquesta festa de família, sempre s'hi rebrega la serpentina del mal que, amb el remoreig de la seva escata d'argent, enroscida a l'ignocent per fer-lo caure amb el seu venç i engolir-li el líquid màgic de la poma temptadora.

I heu-vos-aquí que, en temps de Nerón i altres

successors de baix linatge, que premien el poble com a cosa pròpia, convertien la festa d'amor i poesia en un etern i despòtic llibertinatge, caiguent a ten baix nivell, que la borratxera, la luxúria i la prostitució, eren els principals factors que regien al poble. El mateix Nerón passava tot el temps en plé cabaret a l'altre llure, la major part del dia, assentat en un arial assobor una ample barcassa voltat de les seves dones favorites, es feia passejar en la concò d'Àgripa, les vores de la qual eren vestides de barraques plenes de dones d'innoble condició fent gala de les seves formes. El fruit d'aquest despotisme, sigui el formidable incendi, destructor de 17 districtes de Roma, seguit més tard la fi dels despòtics governants que havien envilit la festa del poble.

La Floralia havia decaigut del tot, quan en l'any 173 (a. de J. C.) foren restablertes les festes; a conseqüència d'un temps dur, que havia porrigat a tota la floració, tots mena de jocs acomodats a aquestes festes d'alegria que duraven 3 dies, del 28 d'abril al 2 de maig, atribuïnt en elles l'origen de carnestoltes.

Hi ha, però, qui atribueix el mot carnestoltes, a "carnestolendas" o sia els tres dies de car que feien per entrar en la Quaresma, escolaires, però, creiem en la originalitat de la primera, car és la festa popular que caracteritza millor el provincialisme dels pobles.

El factor principal de les festes populars, és la familiarització dels habitants d'un mateix poble, en les quals deu desaparèixer d'elles tota classe de partidisme, el partidisme aquí, és fill del factor vanitat, l'enemic principal en tota classe d'empreses.

Com a bons aimants de Floralia, guardem amb estímul aquesta popular tradició, no dubtem però, que el nostre poble sabrà correspondre en el deure que li pertoca, i per la nostra part tampoc escatimarem els esforços amb el fi de que es trovi lo més bé possible en el provincial. *Salut de l'Arquer, el qual serà guarnit, harmonitzat i perfumat a la carnavalesca, i presidit per la deessa Venus.*

Tamany: 35 × 25. — Any 1924. —
Impremta Bonet.

Aparegut a Ripoll el dia 1 de març de 1924. Publicació, sembla d'un sol número, de caràcter barrilaire i satíric carnavalesc. El títol és fet a base de combinació de lletra i dibuix, com en els "garabatos". Redactat per Basili Puig Aguilar. Consta de 4 pàgines, i diu que val 4 pessetes el número. Impremta Bonet, Monestir, 10, Ripoll.

14. - EL BORINOT.

DAMA POESIA

En la grisor d'aquesta tarda pia
quin record meu m'esdevindrà turment?
Si el meu pit en la fosca ja glatia,
quina dolor em puny en eix moment!
Voldria no estimar; viure voldria
allunyat del brogit i de la gent
en el palau de Dama Poesia
i, amb ella fer amant, viure content.
Voldria per l'espai volar amb ella
i son fidel company per sempre ser
i talment com la llum de qualque estrella
ésser llum i guiatge del terror,
que al bell costat de Dama Poesia
la meva vida un somni esdevindria.

MANUEL VALLDEPERAS

llibres & lletres

—Ha sortit un altre llibre de Joan Santamaria, que es titula "La filla d'En Tartarí".

—Miquel Roger i Crosa publica dins la collecció de "La Novella d'Ara" una novel·leta titulada "El martiri d'un apotecari".

—El setmanari "Acció" de Vilafranca del Penedès ha començat la publicació d'un suplement literari i documental il·lustrat que es diu "quaderns mensuals d'Acció".

—Enric Lluelles ha estrenat al Tàlia "la pols del camí".

—Surt la "Revista dels llibres" dedicada als llibres de medicina.

—Ha sortit la novella de Joaquim Folch i Torres (Flama) amb el títol de "La Rulota".

—De Banyoles ha sortit un novell periòdic que es diu "Gent d'Ara".

—D'Olot ha sortit el primer número de "Revista d'Olot", publicació mensual.

—S'ha posat a la venda el nou llibre de versos de Josep S. Pons, "Canta perdiu".

—"La Publicitat" per una banda i J. Farran i Mayoral i J. Estelrich, de "La Veu de Catalunya" per una altra, debaten la qüestió relativa a la depuració dels cognoms.

CANÇÓ DE GENER

Ai! neu de gener
més flonja i més blanca,
El vell cirerer
somriu prop la tanca.

Es tot ell florit
—neu blana i humida;
el sol que ara ha eixit
fondrà sa florida.

Ai! vell cirerer
no sentis frisança
que el bon temps ja ve,
l'abril ja s'atansa.

Tot tu floriràs
—ramells plens de vida.
Serà el goig del mas
ta fruita exquisida.

Ai! neu de gener
davalla, davalla,
que el vell cirerer
vol flors i no en té.

R. BLASI I RABASSA

HUMOR D'AHIR

La inauguració del magnífic i esplèndid bar "Núria", posat al número 13 de la Rambla de Canaletes, ens duu, com l'anell al dit, a apuntar aquestes notes humorístiques:

Xocolateries decents

No n'hi ha cap. Tots donen una xocolata que, beneïts siguem de Déu! però per ensiamades bones, la del Mallorquí i la de la cantonada del carrer dels Escudellers.

Cafè casolà

Si prenen el cafè a casa, creguin-me, deixin-se de modes i cafeteres complicades: vinga el sistema antic: no hi ha cafetera millor que la del filtre. Per prendre un cafè decent els aconsello que comprin el cafè en gra i que el molguin i torrin vostès mateixos, a tot tirar un dia per altre; però si l'han de comprar molt, crec que, fet i tret, no hi ha com a casa En Capella. Vegin si enlloc trobaran millor xocolata, ni millor sucre!

Tocineries netes

La de la Riera de Sant Joan, la de la Plaça Nova o la d'En Silvestre; però per llard de caldera i butifarres de sang, no cal que rodin, a casa les Beates.

Botigues cèlebres

A "câl guapo", a "câl xerraire", a "câ la lleganya", i a "câ la mosca".

Casinos decents

Non ragionar di lor ma guarda e passa! (és a dir més val que callem).

Cigars bons

En trobaran per tot menys a l'estanc. D'aquells de les escaletes, també se n'ha desenganyat molta gent.

Criades de servei

No n'hi ha un pam de net.

Diaris que puguin anar

Ben mirat, un duró diari.

(Transcrit de "Xarau" del "Calendari del Cop" per l'any 1869).

HUMOR D'AVUI

Al dins del dins del dins del dins—
tots som bojos.

XENIUS

(Va per tu el pollastre).

La novella naturalista i l'arpa són dos instruments de maneig pesat: per una rara contradicció, ja només s'hi apliquen les dones.

XENIUS

(Per a certs homes és reservat el violon).

—En què s'assembla Barcelona a París?

—En què París s'enciende i Barcelona s'enfemta.

(De "La Manguardia", núm....).

IMP. ALTÈS

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

Instal·lació elèctrica, aigua i gas
RAFEL SALA.—Corts Catalanes, 451.

Pelleteria

LE RENARD.—Corts Catalanes, 614.

Ceràmica i rajoles

CASIMIR VICENS.—Tallers, 72.

RIBAS I FERRER. B. REGINA

Novelles escollides.—Muntaner, 65

Mantons Manila i Mantellines

C. FONT.—Call, 1.

Llaneria i Sederia

CASA PUIG.—Call, 9.

Camiseria.—Boqueria, 36 i 38

RODRIGUEZ & FERRER

Articles fotogràfics i Radio

PÉREZ I SÀBAT.—Fontanella, 18.

Art. Fot. i treballs de Laboratori

E. PICAZO.—Jovellanos, 4.

Articles fotogràfics i radio

V. CALDÉS ARÚS.—Salmerón, 140.

Articles Viatge i Pell

LA MUNDIAL.—Salmerón, 153.

Antiguitats d'Art

Carrer del Call, 28, pral.

SALA PARÉS
Establiments MARAGALL
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en c.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despatx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 813-S. P. - BARCELONA

F. CARRERAS CANDI

**NARRACIONS
MONTSERRATINES**

CONTÉ ENTRE ALTRES:

La roca del Gegant
encantat - Lo senyal
del Cap de Mort - Lo
Cavall Bernat - Lo
Vall-Mal - Lo drama
de Sant Miquel - Lo
fals ermità de Mont-
serrat - Lo bandoler
de Montserrat.

Vol. de 400 pàgs. il·lus-
trat amb 35 gravats

IMPRENTA ALTÈS
ANGELS, 22 i 24

Preu: 2 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

CALÇATS

**ALFONS
RASPALL**

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferriassa, 13
BARCELONA

RADIO ELÉCTRIC MANUFACTURERS

Aparells i material radiotelefònic
MAJOR I DETALL: BARMES, 126

**RELOTGERIA
«EL MARINO»**

EL MILLOR RELLOTGE SUIS DE PRE-
CISI. Garantit per deu anys i únic
que durant els cinc primers s'adoba de
franc en tota mena d'espatllaments

PER A ENCARRECS:

Jaume Roca, Ordre, 136. - Sant Andreu.
Josep Torruella, Ripollés, 73. - Sant Martí.
Merceria Bell Caprici, Carmel, 50. - Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBES:

Jaume Fonollosa, Canvis Vells, núm. 8.
Bisuteria fina. - BARCELONA

J. Monereo

VESTITS per a
homes, senyores
i nens

Uniformes
de totes menes

Vendes a plaços
i al comptat.

Urgell, 21
BARCELONA

**Fàbrica de Llonganisses,
la millor de la nostra terra.**

TELÉFON { A SEU D'URGELL, N.º 124
A BARCELONA, N.º 2023-A
A SITGES, N.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

“ELS PIRINEUS”

Quingles i Escaler

CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)